

vist ingenstomhelst anden — har jeg hørt omkring paa Tribunerne i Sommer, men jeg har troet, at det var Løier og Spas, indtil jeg nu hører det bekræftet af den ærede Conseilspræsident selv. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds har jo aabenbart Ret i, at Conseilspræsidenten har en Værdighed at hævde. Jeg sætter megen Pris paa en værdig og stærk Regering, men den første og fornemste Egenstabs for en Regering, igennem hvilken den hæver baade sin Værdighed og sin Værd, er den, at den hæver Forfatningen. Egeoverfor denne Bemærkning turde jeg forøvrigt anføre, at Folkethinget ikke mindre har en Værdighed og en Værd at hævde. Smidlertid, jeg tillægger ikke denne mærkværdige Undskyldning nogen videre Bægt, thi vi have i den ærede Regerings tidligere Liv et Bevis for, hvorpaa den sigtede. Naar den efter den 25de April 1876 rolig kunde blive siddende, naar den efter at have set den meget omtalte Livs sag falde som Helhed fremdeles kunde blive siddende, saa turde det jo være klart for Alle, at den var og vilde være Udflyktet for Modstanden imod Menigmands Eigestillelse med de andre Stænder heri Danmark. Vi ere saa heldige umiddelbart før den 31te Marts at have et Udstykke fra den meget ærede Minister. I den officielle Lænde for 20de Marts findes Ministerens Svar til den første Mobilis-Adresse, der kom ind, og jeg tillader mig at oplæse blot et Par Linier af dette Svar; de lyde saaledes: Hans Venner kunde være forvisse om, at saalænge han havde Kongens Tillid og fuld Tilslutning hos den Del af det danske Folk, som ikke fulgte det forenede Venstres Fjere, skulde han ikke tvertros idenne Kamp, hvor det ogsaa efter hans Overbevisning gjaldt gamle Danmarks Fremtidsslykke. „At følge det forenede Venstres Fjere“ er kun en Omskrivning, som almindelig bruges i Bladene og politiske Debatter for Folkethingets Flertal, det vil sige Folkethinget. Man veed, hvor lidt Sandhed der ligger i selve Ordforbindelsen; men jeg siger kun, at saaledes som det almindeligvis bruges, er det ensbetydende med Folkethingets Flertal, det vil altsaa sige konstitutionelt Folkethinget, og Conseilspræsidenten har da under 19de Marts sagt sine Venner derovre, at saalænge han havde Kongens Tillid og fuld Tilslutning hos en Del af Folket, det vil sige hos et Mindretal i Landet, saa vilde han holde ud i Kampen mod Folkethinget. Det er saa klart sagt som Noget, at det ærede Ministerium gennem dette Svar lægger det Program frem: „Vi vilde vise, at vi kunne regjere uden Folkethinget.“ Jeg indrømmer, at Slutningen, at dette Spørgsmaal gjaldt gamle Danmarks Fremtidsslykke, er rigtig, men taget i en anden Forstand end den, hvori den ærede Conseilspræsident tager det. Jeg tror, at deri ligger en Anvisning paa den 12te April, som er klarere og mere veiledende end den nævnte Undskyld-

ning fra den 31te Marts, og det ærede Ministerium staar da med sit Program saaledes, som det er nærmere forklaret for Valgerne igennem Ministeriets politiske Liv og forklaret fornemlig gennem Skridtet den 12te April. Det staar paa det Standpunkt, at her tillands kan en Regering bestaa kontra Folkethinget. Kan den ikke faae Penge at regjere med i Kraft af § 49 og selvfølgelig heller ikke i Kraft af § 25 — hvad her nærmere er omtalt — saa laver man en Finantslov selv med Paaberaabelse af § 25. Det betyder efter vor Forfatnings Bestaafenhed jo ligefrem dette: Saa-Hervedomme her i Landet uden Hensyn til det store almindelige Folk. Saaledes stod man den 1ste Oktober. Stillingen var da efter min Opfattelse overordentlig klar. Og hvorledes havde ikke dette Ministerium netop ved sin Stilling og ved Skridtet den 12te April sat Segl paa Rigtigheden af Demokratiets politiske Principer? Vi have hævdet, at en Regering kan ikke regjere i Danmark uden i Overensstemmelse med Folkethinget. Dette har Ministeriet nu bevist ved sin Færd, thi det er veget for denne Sætning, og for at blive ved at regjere har det maattet gaa udenfor Grundloven. Saaledes er den almindelige Opfattelse, som ogsaa jeg deler, af Ministeriets Skridt. Dette turde være en Bekræftelse paa, at det er ingen Illusion, hvorpaa vi have arbejdet i 7 Aar, men det er den i Forfatningen liggende Grundtanke. Denne Grundtanke deltes af $\frac{3}{4}$ af det folkevalgte Kammer. Det er min Overbevisning, at vi uden videre Betænkning til nogen Side rolig kunde have taget denne Kamp op. Vi kunde have modtaget, hvem der vilde være med os, i Arbejdet for i denne Kamp at bringe Skibet paa ret Kjel, men vi behøve ikke at have ledet efter at finde saadanne. Jeg havde ment, at vi i vor egen Kraft med den Støtte selvfølgelig, der haves i et frihedsbevidst stærkt Valgerkors, havde haft Styrke nok til at komme til Fred, Fred ikke i den Forstand, at man skal lade 5 og 7 være lige, men Fred i den Forstand, som man overhovedet forstaar ved Fred under et frit politisk Liv, Fred gennem Seir; thi der er selvfølgelig Forskel paa at kæmpe for at faae Fred og at kæmpe for at faae Seiren og derigennem Fred. Man har truet med et nyt Provisorium, og man har set i Reaktionen Blade Trusler om, at nu skulde man da ogsaa gaa over paa foreløbig Lovgivning paa andre Omraader, naar Folkethinget ikke giver efter. Ja, man har jo ikke genevret sig ved at tale ligefrem om Revolution fra oven. Jeg tror, at vi Alle her have hørt paa saadanne Trusler med den største Sindsro; vi ere overbeviste om, at det vil være umuligt for noget Ministerium, for nogen Regering her tillands at kunne paatage sig at regjere Danmark med „foreløbige Love“ mod Folkethinget. Efter at vi for 40 Aar siden have med stort Held arbejdet for Folkets virksomme